

Femke Hendriks

Polaroidmeisje

Karakter Uitgevers B.V.

De vleugels zijn groter dan het nest
Horatius (Romeinse dichter 65 v. C.- 8 v. C.)

Ik word proestend wakker uit een akelige droom en besef onmiddellijk dat dit niet de plek is waar ik zou moeten zijn. Ik kijk om me heen, op zoek naar een lichtpunt, maar alles blijft zwart. Zou het midden in de nacht zijn? Mijn benen voelen koud en stijf aan. Net als de rest van mijn lijf. Staan lukt niet. Met mijn bevroren vingers voel ik waarom mijn benen zo ongelooflijk veel pijn doen. Het lijkt alsof een ruwharig levenloos beest zich om mijn benen heeft genesteld. Het is niet van plan mij los te laten. Het moet iets van touw zijn. Een dik stevig touw.

Een tiwrap om mijn polsen snijdt in mijn huid. Ik trek zo hard ik kan mijn rechterhand uit de lus. Het branderige gevoel bij mijn duim blaas ik weg. Wie mij hier ook heeft vastgebonden, tiwraps aanleggen is niet zijn of haar expertise. Ik vrees dat dit niet het geval is voor mijn benen.

Mijn hart klopt in mijn keel. Slikken lukt amper. Dit voelt niet goed. Ik hoor hier niet.

Een meter of vier bij mij vandaan klinkt een hol

geluid. Alsof druppels naar beneden vallen in een grote plas. Of in een halfvolle regenton.

Hoelang lig ik hier al? Mijn mond voelt droog. Heb ik nu zandkorrels in mijn mond? Gatver. Water. In mijn rugzak zit een flesje water, maar waar is mijn rugzak? Met mijn handen verken ik de vochtige grond om mij heen. Die voelt hard en korrelig, net als een betonnen vloer. Er lijken plassen op te liggen. Durf ik dit vocht te drinken? Heel voorzichtig buig ik naar voren. Tot het puntje van mijn neus de waterplas raakt. Nee, ik durf het niet.

Met grote armbewegingen over de ondergrond en al schuivend op mijn kont verplaats ik mezelf verder door de kille ruimte. Waar ben ik in hemelsnaam? Onder de grond? Als ik moet vertrouwen op mijn reuk zou het een riool kunnen zijn. Of een verlaten huis waar de wc al maanden niet is doorgetrokken.

Ik voel een plotselinge beweging vlak langs mij heen. IEH! Please, zeg me dat het geen rat was. Snel trek ik mijn armen in en ik maak mezelf zo klein mogelijk. Ik moet hier weg. Weg van deze akelige plek.

Geen idee waar ik ben of wie me dit aandoet. Het enige wat ik me herinner is het geluid van piepende remmen. Met deze vage herinnering kan ik helemaal niets.

Met mijn handen reik ik naar mijn enkels. Een of andere gek heeft mijn benen aan elkaar gebonden. Door mijn ene voet te draaien, probeer ik het stevige touw lossen te krijgen. Het schuurt mijn

huid rondom mijn enkels open. In plaats van lossler komt het steeds strakker te zitten.

Terwijl ik mijn knieën licht buig, sjer en trek ik aan alle kanten aan het touw. Er zal toch wel een uiteinde te vinden zijn? Of een begin? Dat mijn vingertoppen lichtjes gloeien, probeer ik zo veel mogelijk te negeren.

Na tientallen pogingen staak ik mijn geworstel en laat ik me achterovervallen.

Ik voel tranen achter mijn ogen prikken.

Ik moet hieruit zien te komen. Mijn handen reiken voor mij uit. Op zoek naar een uitgang. Met het touw nog om mijn enkels schuifel ik door de holle ruimte. Met twee handen strijk ik over de oneffen wand. Die voelt nat en klam. Is het een muur? Ik druk mijn neus ertegenaan en vang met mijn tong wat druppels op. Echt vies smaakt het niet. Zal toch wel iets van water zijn. Ik schuifel naar de andere kant van de ruimte. Weer zijn mijn handen mijn sensoren.

Ik val voorover en beland bijna met mijn lichaam op iets hards. Met mijn handen vang ik mezelf nog net op. Het 'ding' waarover ik gevallen ben, voelt als een verhoging. Ik probeer weer recht te staan en opnieuw betast ik het obstakel. Het voelt hard en hoekig. Het lijkt wel een trap. Een stenen trap.

Misschien is daarboven wel een uitgang. Snel, voor zover dat mogelijk is, klauter ik in het donker omhoog. Dat touw om mijn benen maakt de klim erg moeilijk. Het lijkt uren te duren voordat ik eindelijk boven ben. Afgepeigerd laat ik mezelf

tegen de zijkant van de muur vallen en ik zak op de grond. Het is maar goed dat hier een soort plateau is, anders viel ik waarschijnlijk zo over de rand weer terug naar beneden en was alle moeite voor niets geweest.

Met mijn rechterhand voel ik dat de structuur van de wand anders is. Hobbeliger en zachter. Net als bij een boomschors. Zou dit een deur zijn? Een metalen klink heb ik zo gevonden. Op slot. Ergens was ik daar al bang voor, maar had ik een andere keuze?

Ik sla met mijn vuisten tegen de houten deur.

‘Help! Ik ben hier! Help!’

Niemand reageert.

‘Help! Is daar iemand?’ roep ik nogmaals.

Met mijn vastgebonden voeten trap ik tegen de deur. Geen beweging.

Al het mogelijke is mislukt. Mijn lijf voelt zwaar en moe.

‘Aaaaaaaaaah!’

Mijn frustratie komt tot uiting in deze ene schreeuw.

Moedeloos leg ik mijn hoofd tegen de deur en trek ik mijn knieën op. Ik voel me klein en ellendig. Opnieuw voel ik tranen opkomen, maar ik doe geen enkele moeite om ze tegen te houden. Tussen het snikken door hum ik een melodie. Zomaar vanuit het niets. Het hummen gaat al snel over in neurriën. Ten slotte zing ik heel zachtjes de song van Ed Sheeran: *Photograph*.

*We keep this love in a photograph
We made these memories for ourselves
Where our eyes are never closing
Hearts are never broken
And time's forever frozen still*

En dan herinner ik me het moment waarop ik dit nummer hoorde. Ik was die dag zo gelukkig. Had ik toen de tijd maar stil kunnen zetten...